

het verraad van

meshach

WIESJE BERGHUIS

NGUY HIEM

IVAVA

CHIEN TRANH

SENTI

CORAZZA

TIN

HET VERRAAD
VAN
MESHACH

MÃC

SISAH

ESCUDO

SELAMANYA

DUNYA

I CAY

ODWAGA

LANDGOED VON
ARDENBORG

LEESFRAGMENT

het verraad van
meshach

WIESJE BERGHUIS

Het verraad van Meshach

© 2025, Wiesje Berghuis

Uitgave: april 2025

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Ontwerp plattegrond schutblad: Wiesje Berghuis

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

ISBN: 9789083506609

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden.

Met speciale dank aan Inge Kuipers Munneke die al mijn boeken vanuit haar hart met zoveel liefde, tijd en inzet heeft gecorrigeerd voordat ze naar de uitgever gingen.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

IK DRAAG DIT BOEK OP
AAN MIJN OUDSTE
DOCHTER DEBORAH

PROLOOG

Een gedaante sluipt door de bossen. Zijn helderblauwe ogen nemen een groep ridders waar. Hij houdt zich schuil achter een struik, observeert alles wat er binnen het kamp gebeurt en bedenkt een plan. Nietsvermoedend kletsen en lachen de mannen onderling. Ze hebben geen idee wat hen te wachten staat...

1.

Selamanya, anno 1467

Meshach kan het niet langer volhouden, hij moet hier weg. Geërgerd sluipt hij het slaapvertrek van Uriah binnen. Hij moet er zeker van zijn dat Uriah in een diepe slaap is verzonken voordat hij de kamer kan doorzoeken. Hij verstopt zich achter het majestueuze bed en kijkt hoe de nietsvermoedende man rustig ademhaalt. Als hij er zeker van is dat Uriah niet wakker zal worden, gaat hij op onderzoek uit. Hij vindt waar hij op uit is, pakt het voorzichtig op, wikkelt het in een doek en vlucht met de dikke bundel onder zijn arm de burcht uit.

Het is donker, nergens brandt nog licht, op de vlammeende toortsen aan de buitenmuur na. Meshach sluipt via het binnenplein naar de paardenstallen. Hij zadelt het beste en sterkste paard, een grote zwarte hengst. Hij stopt het pakket in de zadeltas en neemt het paard aan de teugels mee tot buiten de stadspoort. Met moeite stapt hij in de beugel en gooit zijn been over de rug van het dier.

Buiten de stadsmuur zet hij een galop in. Meshach drijft de hengst tot het uiterste. Dat is maar goed ook, want hij hoort de alarmklokken al luiden. ‘Houd de dief!’ schreeuwt iemand in de verte. Tientallen soldaten zetten de achtervolging in. Paardenhoeven kletteren over het klinkerpad. Het geluid van de hoeven die hem achtervolgen verhogen de adrenaline in zijn bloed. Meshach zet zijn hielen in de flanken van het paard. ‘Sneller! Sneller!’ Zijn hartslag dendert door zijn aderen. Hij heeft geen seconde te verliezen, nog nooit heeft hij zo hard gereden.

Het is donker en de ruiter ziet geen hand voor ogen. Hier en daar zwiept een tak in zijn gezicht. Gelukkig kent hij de route op zijn duimpje en kan hij die blindelings volgen, hier en daar wat geholpen door het kleine beetje maanlicht dat door het bladerdak dringt.

Toch zou hij graag meer zicht hebben, want de meeste kuilen en takken zijn niet te zien. Hij weet dat het paard net zoveel ziet als hijzelf, dat stelt hem niet gerust. Meshach merkt het ook aan het dier. Af en toe houdt het in als de weg minder vertrouwd voelt. Eén voordeel: de andere paarden zien ook niet veel. Het zijn geen nachtdieren. Meshach mag van geluk spreken dat hij geen schichtige hengst heeft uitgezocht. Maar de paarden van het leger zijn ook geen angsthazen, die zullen ook niet opgeven.

Hij weet dat er snel een splitsing nadert en dat hij de achtervolgers daar kan afschudden. De geluiden achter hem vervagen. Hij gaat zo snel dat zijn mantel achter hem aan wappert. Nog sneller, dan kunnen ze hem niet meer horen. Hij slaat linksaf een paadje in, dat verwachten ze nooit. Het is een onverhard en zanderig pad waar een doorsnee ruiter niet komt, zeker niet in de nacht. Het is een verraderlijke weg met veel kuilen en obstakels. Meshach laat het paard vaart minderen. Op dit pad moet je niet galopperen, dat is vragen om problemen. In rustige drafloopt het paard verder. Ze zijn nu buiten gehoorsafstand van de soldaten.

Nu maar hopen dat ze inderdaad de afslag naar rechts nemen. Hij hoort de grote groep galopperende paarden naderen. Het geluid dringt diep tot hem door, het klinkt angstaanjagend, vooral omdat hij niets ziet. Hij houdt zich schuil achter een bosje. Het is meer voor zijn gevoel zich te willen verschuilen dan dat het nut heeft, want hij heeft én een zwarte hengst én hij is in het zwart gekleed én in het donker is hij überhaupt niet

te zien. Het geluid komt nu gevaarlijk dichtbij. Meshach houdt zijn adem in.

Hij hoort de paarden vaart minderen. Meshach beseft dat de soldaten nu stilstaan bij de splitsing en bedenken wat ze gaan doen. Hij hoort hen het pad naar rechts opgaan en de achtervolging voortzetten. Meshach wacht nog even en haalt dan opgelucht adem. Hij geeft zijn hengst een por, maar het dier aarzelt. Met enige aanmoediging loopt het paard toch verder. Er is nu geen haast meer mee gemoeid. Als het paard in een kuil stapt en bijna struikelt, weigert het verder te lopen. Meshach stapt af en neemt het ros bij de teugel. Voorzichtig baant hij zich een weg door het duister.

Veel tijd om een plan uit te denken heeft Meshach niet gehad. Hij weet alleen dat hier in de buurt een verlaten huisje staat waar hij de nacht door kan brengen. Morgen zal hij een plan moeten bedenken. Voor deze dag heeft hij al genoeg adrenaline gehad. De slaap overmant hem. Als hij wat indut terwijl hij loopt, voelt hij de neus van het paard in zijn rug duwen om hem weer op weg te helpen. Het is net of het dier weet dat zijn begeleider het zwaar heeft. Voorzichtig schuifelt Meshach over het zanderige pad, hier en daar een boomstam ontwijkend. Het lopen wordt zwalken. De zwarte hengst blijft opeens staan, het moet aanvoelen dat het niet langer gaat. Door de plotselinge stilstand schrikt de bijna slaapwandelende man op. Het paard duwt zijn hoofd onder de arm van zijn ruiter. Deze pikt de hint op en klautert weer op de rug van zijn metgezel. Het grote dier heeft zijn angst overwonnen en loopt voorzichtig verder.

Meshach dut in door het rustig meedeinen op de schouderbladen van het prachtige paard. Als hij wakker wordt staat de hengst stil voor een spookachtig huis. Het paard durft niet

verder. In het zwakke maanlicht herkent Meshach het silhouet en stapt af. Hij lokt het dier mee, bindt de teugel aan een paal en loopt naar binnen. De deur, of wat ervan over is, staat op een kier en moeiteloos kan hij het vertrek betreden. Hij vindt een stromatras en ploft neer. Nog geen minuut later is hij in een diepe slaap verzonken.

Pas als de volgende morgen de eerste zonnestralen door de verrotte luiken naar binnen schijnen wordt hij wakker. Gedesoriënteerd kijkt hij rond. Het duurt even voordat hij doorheeft waar hij is. Hij bekijkt het schamele huisje en constateert dat het lang geleden is dat hier iemand is geweest. Spinrag hangt aan de houten balken. Er ligt een flinke laag stof op de grond. Meshach voelt aan zijn keel. Die is droog en opgezet. Hij slikt moeizaam. Waarschijnlijk komt het door het muffe, door schimmel doordrenkte matras en het vuil op de grond. Meshach staat op en loopt naar buiten. Hij maakt het paard los en stijgt weer op. Hij ziet nu hoe de omgeving eruitziet; troosteloos. Het is een verlaten gebied waar niemand met gezond verstand vrijwillig zou ronddwalen. Perfect dus.

2.

Odwaga

Levi ligt te slapen als er opeens klokken in het dorp beginnen te luiden. Hij springt op en loopt snel naar buiten. Hij rent naar de plek waar andere dorpsbewoners op afgaan en ziet dan wat er aan de hand is. Brand!

Levi rent terug naar huis om emmers, potten en pannen op te halen en zijn ouders te waarschuwen. Hij ziet hoe het hele dorp in de weer is en dat in een handomdraai de taken worden verdeeld. Jonge mannen slaan met stokken om het vuur te doven. Weer anderen vormen een lange rij vanaf de waterput. Levi biedt direct aan om samen met anderen water te hijsen. Als hij Leonardo aan ziet komen, wenkt hij hem om hem terzijde te staan door de lege emmers die terugkomen weer te laten zakken en hem te helpen de emmers die gevuld weer boven komen van het touw te halen. Om ze vervolgens door te geven aan de mensen die naast hen staan. Die geven het water dan weer door aan hun buurman en zo gaan de emmers de rijen door en wordt het water over de in vlammen opgaande tarwevelden gegooid.

De hele nacht werken ze door. Levi werkt zich in het zweet want het hijsen van water is een zware klus. Wanneer hij te uitgeput raakt draaien ze de rollen om en hijst Leonardo de zware emmers omhoog.

Als de zon opkomt is er alleen nog maar as op het veld te zien, er is niets van het gewas over. De dorpsbewoners staan bezweet en vuil door het roet aan de rand van het land te kijken hoe de hele oogst in rook is opgegaan. Niemand zegt een woord. Verslagen staart iedereen naar het grote zwartgeblakerde veld.

Levi pakt Leonardo bij de schouder en zonder iets te zeggen lopen ze het bos in. Dit is de favoriete plek van de twee vrienden. Hier kunnen ze doen waar ze zin in hebben. Nu zijn ze serieus. De tarwe is verbrand. Dat wordt honger de komende winter. Ze moeten een plan bedenken. Het is Levi die de stilte verbreekt. 'Ik weet wat we moeten doen!'

Leonardo kijkt zijn vriend aan. 'Wat dan?'

'We moeten op jacht. Voordat de winter aanbreekt. Als straks de hongerperiode aanbreekt zullen ook de bossen leeggeroofd worden en zal er niets meer te vinden zijn. We kunnen nu alvast vlees innemen, inzouten en bewaren voor de winter.'

'Dat klinkt als een goed plan, maar denk je dat onze ouders ons laten gaan?'

'Ik denk dat ze geen keus hebben. Onze moeders moeten bij onze broertjes en zusjes blijven en onze vaders zullen het druk genoeg hebben met het aanleggen van nieuwe zaaigrond, in de hoop dat er nog iets wil groeien.'

'Ja, daar heb je wel een punt.'

'Vind jij het ook niet raar dat de brand in de nacht is ontstaan?'

'Om eerlijk te zijn hield me dat al bezig vanaf het moment dat we water aan het hijsen waren.'

'Natuurlijk, jouw slimme brein staat ook nooit stil hè?'

'Nou, ja, eh... nee.'

'Kom op, Leo, je mag het wel toegeven, hoor. Jij was vast alweer aan het bedenken hoe alles sneller zou kunnen verlopen om de brand te blussen.'

'Eh... eigenlijk wel ja, het frustreerde me dat ik dit scenario niet eerder aan heb zien komen en al een plan had bedacht, en nu was er geen tijd meer voor.'

'Wat ken ik je toch goed, beste vriend.'

‘Ja, jij wel ja.’

‘Je ouders gaan het ooit wel zien, dat kan niet anders. Met jouw brein dat nooit stilstaat moet er een moment komen dat ze het gaan zien, let maar op.’

Levi denkt na over wat hij nog meer kan zeggen om zijn vriend op te vrolijken, maar er schiet hem niets te binnen. Dan vraagt hij: ‘Heb je een idee over hoe de brand zou kunnen zijn ontstaan?’

‘Ik dacht aan de burenen in het zuiden, maar ik wil niemand vals beschuldigen.’

‘Vreemd, daar dacht ik ook aan. Maar waarom zouden ze dat doen?’

‘Ik heb begrepen dat zij boos zijn op ons dorp omdat wij geen deel van ons land wilden afstaan. Rondom de grens van Odwaga en Dunya ligt een soort niemandsland dat wij blijkbaar lang geleden hebben ingepikt en bij ons land hebben getrokken, terwijl zij er eigenlijk net zoveel recht op hebben.’

‘O, dat wist ik helemaal niet, dat lijkt me ook niet eerlijk. Zou dat de reden zijn?’

‘Ik weet het niet zeker natuurlijk, maar het zou kunnen. Afgunst. Wat zou een betere wraak zijn dan een gortdroog land vlak voor de oogst in de fik te steken?’

Levi is er even stil van. ‘Zou dat echt zo zijn?’

De jongens krijgen later die dag toestemming om op jacht te gaan en trekken eropuit. Ze hebben proviand meegekregen. Levi knoopt zijn knapzak aan een stevige tak en hangt die over zijn schouder. Leonardo volgt zijn voorbeeld. Levi neemt zijn pijl en boog mee die Leonardo voor hem heeft gemaakt. Hij gaat voorop en zet er stevig de pas in. Dat is Leonardo niet gewend.

‘Ik heb honger, zullen we even stoppen?’ vraagt Leonardo niet veel later.

‘Leo, werkelijk? We zijn nog maar net op weg!’

‘Ja, maar ik ben al best moe, jij nog niet dan?’

Levi kijkt hem met een schuin hoofd aan en trekt zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Oké, we lopen nog niet zo heel lang. Ik heb het idee dat ik niet echt van nut ben hier. Ik hoop maar dat ik je niet in de weg loop met ja...’

Leonardo is nog middenin zijn zin als Levi hem bij de nek pakt en naar beneden drukt. ‘Ssst!’

Leonardo heeft geen idee waarom hij stil moet zijn, hij hoort niets. Maar Levi’s getrainde oor heeft al een geluid opgepikt.

‘Wat is er?’

‘Ssst, houd je adem in!’

Leonardo doet wat hem wordt opgedragen maar hij loopt al snel rood aan. Hij drukt zijn gezicht tegen de grond om het langer vol te houden. Maar als hij het niet langer houdt blaast hij luid zijn adem uit. De blaadjes vliegen opzij maar de bosgrond kaatst terug op zijn gezicht. Het geritsel dat Levi hoorde, is gestopt. Hij kijkt zijn vriend met zijn kenmerkende opgetrokken wenkbrauwen veelzeggend aan.

‘Sorry, ik zei toch al dat ik je alleen maar in de weg zou lopen!’

Levi grinnikt. ‘Nee, beste vriend dat doe je niet, maar je hebt nog wel het een en ander te leren,’ grapt hij. ‘Zoals geluidloos kunnen ademen. En je gezicht schoonhouden,’ voegt hij er al lachend aan toe.

De jongens staan op en lopen verder. Levi vangt weinig geluiden meer op. Urenlang struinen ze door het bos. Leonardo’s voeten worden moe, maar hij zegt er niks over. Voor Leonardo

lijkt het een eeuwigheid voordat Levi het seintje halt geeft.

‘We zullen nu eerst een plek moeten vinden om de nacht door te brengen, het is nu nog licht. Als we eerst gaan eten zal het al gaan schemeren, dan is het te laat. Zodra de schemer invalt wordt het in het bos al een stuk donkerder dan in het dorp. Help je mee takken en mos te verzamelen?’

‘Nu al?’ vraagt Leonardo zo onschuldig mogelijk.

Levi grinnikt. ‘Ja, Leo, nu al, alsof jij niet hoopte dat we uren geleden al zouden stoppen.’ Hij geeft zijn vriend een por. ‘Maar nu is het eerst tijd om takken en mos te verzamelen ondanks dat we honger hebben.’

‘Zo’n honger heb ik niet hoor,’ probeert Leonardo overtuigend te zeggen.

Levi kijkt zijn vriend doordringend aan.

‘Oké, ik heb knetterhonger en ik vind het berespannend om hier te overnachten, nou goed?’

‘Heel goed, ik plaag je alleen maar een beetje.’

‘Zeg maar gerust ‘pest’,’ geeft Leonardo meesmuilend aan.

‘Kom op,’ zegt Levi lachend. ‘We hebben het zo voor elkaar, nog even doorzetten.’

Als Levi alle takken met een touw heeft samengebonden vult hij de grond eronder met mos en bladeren. Hij legt met het grootste gemak een vuurtje aan. Leonardo kijkt met grote ogen hoe zijn vriend dat in een handomdraai voor elkaar krijgt. Ieder zijn talent.

Ze eten gretig een deel op van de proviand die ze hebben meegekregen. Het duurt inderdaad niet lang voordat het donker wordt in het bos. De jongens zijn nog niet moe omdat het eigenlijk nog helemaal niet zo laat is. Toch besluiten ze te gaan slapen

zodat ze weer vroeg uit de veren kunnen. Levi is al snel vertrokken.

Leonardo ligt te woelen, hij vindt het maar niks. Hij hoort van alles. Geritsel vlak bij hun provisorische onderkomen. Het roepen van een uil. Hij heeft het steenkoud, de rillingen lopen hem over de rug. Na een tijdje houdt hij het niet meer uit en maakt Levi wakker. 'Levi, Levi, word wakker!'

'Wat is er?' Geschrokken kijkt Levi rond, maar hij ziet niks, het is pikdonker. 'Wat is er?' vraagt hij opnieuw.

'Luister!'

Levi luistert. 'Ja? Dat zijn de geluiden van het bos. Een uil roept. En waarschijnlijk sluipt er een vos om ons heen.'

'Een vos?'

'Ja, wat dacht je dan? Dat hier 's nachts geen leven zou zijn? Waarom gaan we anders jagen? Je hebt dagdieren, maar ook nachtdieren. Als wij ons koest houden gebeurt er niets. Je moet gewoon gaan slapen.'

'Gewoon gaan slapen,' mompelt Leonardo, 'alsof dat zo simpel is.'

Levi grinnikt. 'Slaap lekker, Leo.'

De jongens staan de volgende morgen al vroeg op. Levi uitgerust, Leonardo brak. Ze eten hun laatste proviand op en gaan op weg. De vogeltjes fluiten. Het tweetal sluipt geruisloos door het bos. Levi iets geoeffender, Leonardo doet zijn best.

'Wat denk jij, Leo, zullen we proberen zoveel mogelijk vogeltjes te schieten, of wachten we net zo lang totdat we een grote prooi kunnen neerhalen? De vogeltjes die we tot nu toe hebben gezien kunnen net onze honger voor de lunch stillen.'

'Ik weet het niet, jij bent de beste jager. Dat kun jij het beste inschatten.'

‘Ik ben bang dat we niet veel keus hebben. We zijn nog geen andere dieren tegengekomen.’

Levi voelt zich moedeloos en wijst naar een grote kei waar ze even op kunnen zitten. In stilte bedenken ze wat ze nu gaan doen.

Levi is de eerste die het hoort. Hij duikt naar achteren en trekt zijn maatje mee. Die verwacht deze manoeuvre niet en maakt een koprol achterover en landt plat op zijn neus op de grond. Alweer. Levi drukt zijn hand in de nek van zijn vriend zodat hij laag bij de grond blijft. Nu hoort Leonardo het ook. Geritsel door het bladerdek, het komt steeds dichterbij. Het geritsel gaat over in dreunen. Het klinkt als een rennende roedel herten.

Levi commandeert fluisterend: ‘Wees nu even niet jezelf, maar wees stil! Dit kan een feestmaal worden voor het hele dorp, verpest het niet!’

Leonardo snapt wat er op het spel staat. Hij draait zich stil-letjes om en drukt zich op met zijn rug tegen de kei. Zo kan hij rustig op zijn ademhaling letten.

Levi’s spieren staan gespannen, zijn oren gespitst, zijn ogen gefocust. Hij kan zijn oren niet geloven, dit moet een enorme roedel zijn. Hij kan niet missen, zeker niet met zijn nieuwe pijl en boog. Wanneer het geluid van hoeven dichtbij genoeg is, schiet Levi als een pijl uit zijn boog het bospad op en verspert de weg voor de op hol geslagen groep hert... paarden!

3.

Levi staat oog in oog met een galopperend paard dat in rap tempo op hem afkomt en met kracht tot stilstand wordt gedwongen. Een luid commando klinkt: 'Hooooo!' Het paard staat neus tegen neus stil voor de jongen die volledig in shock is. Het dier blaast diepe warme ademteugen tegen het gezicht van Levi. De jongen voelt de spetters op zijn gezicht. Het paard hijgt van schrik door het plotselinge obstakel midden op het pad. Levi drukt zijn lippen op elkaar om niet dezelfde adem in te ademen. Voorzichtig en langzaam zet hij een stapje naar achteren. Schuchter kijkt hij langzaam omhoog. Zijn mond valt open van verbazing. Op het paard zit een ridder met een prachtig glimmende uitrusting en een adellijke cape om zijn schouders. Zijn gezicht staat vriendelijk, maar straalt ook leiderschap uit. Levi ziet dat ook hij is geschrokken. Maar dat is meer voor Levi dan voor zichzelf. Snel laat de ruiter zich van het paard glijden. 'Gaaf het jongen? Wow, wat ben jij snel! Ik zag je niet aankomen.'

Levi weet niet wat hij moet zeggen. Hij kijkt achterom en ziet Leonardo stiekem over het randje van de kei gluren. Levi ziet dat het de ridder niet ontgaat.

'Zo zo, daar is nog een schavuit, kom maar tevoorschijn.'

Levi's borstkas gaat nog snel op en neer als hij zijn vriend uit zijn schuilplaats tevoorschijn ziet komen en naast hem komt staan. Levi staat op zijn benen te trillen en die begeven het bijna.

'Gaaf het?' vraagt Leonardo fluisterend. Levi knikt beduusd.

'Jongens, wij hebben jullie laten schrikken, dat spijt ons. Wij zouden niet zo hard gereden hebben als we wisten dat hier twee belhamels zaten verscholen die ons zouden belagen.'

‘Nee, nee, heer, we wilden u absoluut niet belagen. We dachten dat er een roedel herten aankwam.’ Terwijl Levi het zegt zou hij willen dat de grond onder zijn voeten weg zou zakken en hij erin kon verdwijnen. Een roedel herten? Had hij niet iets beters kunnen bedenken, ook al was het de waarheid? Het klinkt zo wel heel dom. Wat zal deze heer nu denken?

De ridder lacht. ‘Ik wilde alleen even de spanning breken jongens, en zo te zien is dat gelukt. Vertel eens, wat doen jullie hier in het bos? Komen jullie hier vaak?’

‘O ja, heer, heel vaak. Normaal struinen we wat rond en jagen hier en daar. Maar nu zoeken we eten voor onze families.’

‘Voor jullie families? Zo, dat is een hele verantwoordelijkheid. Waar zijn jullie ouders, als ik vragen mag?’

‘Heer, twee nachten geleden zijn de tarwevelden in rook opgegaan en nu moet er opnieuw ingezaaid worden door onze vaders. Onze moeders zijn thuis bij onze jongere broertjes en zusjes.’

‘Dat is een grote opdracht. Zijn jullie niet wat jong om al zo diep alleen het bos in te gaan?’

‘Ik ben wel wat gewend, heer, maar we zijn inderdaad verder weg dan normaal. Maar als wij dit niet doen dan..., nou ja, u weet wel.’

‘Ik begrijp je, jongeman. Dus jullie kennen dit bos heel goed?’

‘Mijn vriend beter dan ik, heer,’ geeft Leonardo aan. ‘Ik ga gewoon met hem mee, maar hij is de echte jager, hij heeft niet eens broertjes, die heb ik, hij heeft alleen zusjes. Ik heb hem alleen geholpen met zijn boog, maar verder doe ik niks, ik moest eigenlijk meehelpen op het land, maar daar ben ik niet goed in, dus mocht ik met Levi mee en zo...’

‘Haal eens adem, beste jongen,’ lacht de ridder gemoedelijk.

‘Jij zegt dat je geholpen hebt met zijn boog? Wat bedoel je? Dat jij de boog tijdens het jagen voor hem spant?’

‘O nee, heer,’ springt Levi in, die zijn normale stem eindelijk weer terug heeft, ‘hij heeft hem gemaakt,’ zegt hij trots.

‘Gemaakt? Zo, zo, laat me die boog eens wat beter bekijken.’

Levi overhandigt zijn boog aan de vriendelijke ridder.

Hij bekijkt de boog met interesse. ‘Zelfgemaakt, zeg je?’

Leonardo knikt verlegen. ‘Ja, mijn heer.’

‘En die pijlen die je vriend op zak heeft, heb jij die ook gemaakt?’

Leonardo kan een glimlach niet onderdrukken. ‘Ja, die ook.’

‘Beste jongen,’ zegt de ridder, terwijl hij Levi aankijkt. ‘Zou je mij je richtkunsten eens willen demonstreren?’

‘Ja heer, dat wil ik wel.’ Levi pakt de boog van Uriah aan en richt zijn pijl. Zijn armen trillen van spanning. Schaapachtig kijkt hij achterom. ‘Eh... mijn heer, waar wilt u dat ik op richt?’

‘Kun je de onderste tak van die eerstvolgende boom raken?’

Leonardo lacht hardop. ‘Met gemak,’ schatert hij, en slaat dan zijn hand voor zijn mond, dat was niet netjes. ‘Sorry, mijn heer, ik bedoel te zeggen, hij kan de onderste tak van wel tien bomen ver raken.’

De ridder trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Werkelijk? Laat maar eens zien.’

Levi kijkt zijn vriend boos aan, nu ligt de lat nog hoger. Als hij mist, staat hij mooi voor paal. De ridder ziet het onderonsje en glundert. Levi richt, concentreert zich op de onderste tak van de boom die zoveel verderop staat en schiet.

Raak!

‘Wooooow,’ wordt er massaal door alle ridders uitgebracht.

‘Waar heb jij zo leren schieten, mijn zoon?’

‘Heer, ik kom al in dit bos sinds ik kan lopen, al van kinds af aan jaag ik op dieren. Maar ik kan niet alle eer krijgen, want het is de boog die me nog beter laat schieten.’

De ridder richt zich tot Leonardo. ‘Waar heb je dit idee vandaan gehaald? Hoe heb je deze boog zo kunnen maken, met die prachtige curve erin? En hoe ben je op het idee gekomen om op deze manier de veertjes aan de pijlen te bevestigen?’

Leonardo krabt verlegen op zijn hoofd en klap dicht. Levi reageert snel: ‘Meester, dit is de slimste jongen die er bestaat, hij vindt dingen uit die niemand anders ooit heeft bedacht. Zijn hersenen zien het gewoon voor zich en dan voert hij de ideeën uit die in zijn hoofd ontstaan.’

De ridder is waarlijk onder de indruk. ‘Beste jongens, ik heb een vraag aan jullie. Wat zouden jullie ervan vinden om bij mij in dienst te komen?’

Beide jongens kijken rap en fier omhoog. Ogen zo groot als schoteltjes.

‘Wa... wat bedoelt u, mijn heer?’ stamelt Levi.

‘Ik ben op zoek naar een zwarte ruiter, een man gekleed in het zwart op een gitzwarte hengst. Vertrokken vanuit Selamanya. Jullie kennen het bos op je duimpje, wij kunnen wel twee goede gidsen gebruiken.’

Leonardo die net nog fier rechtop stond zakt ineen. Hij kent het bos helemaal niet op zijn duimpje. Dus dit aanbod geldt alleen voor Levi. Als hij de verandering in Leo’s houding waarneemt, zegt de ridder er meteen achteraan: ‘En ik kan heel goed iemand gebruiken die ons helpt met het uitvinden van wapens die we onderweg nodig hebben. Iemand die zo slim en handig is wil ik graag bij me hebben.’

Leonardo recht zijn rug en kijkt de man blij aan. ‘Echt waar?’

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.

Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Het verraad van Meshach • Wiesje Berghuis
ISBN 9789083506609 | 224 pagina's | Hardcover | € 16,95

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK